Lieta Nr. 1A73013819
ECLI:LV:ZRT:2020:0611.1A73013819.6.S

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā
Jelgavā 2020. gada 11. jūnijā

Zemgales rajona tiesa šādā sastāvā: tiesnese L. Fogele, rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, /pers. A/ sūdzībā par Maksātnespējas kontroles dienesta (turpmāk - MKD) 2019. gada 7. marta lēmumu Nr. 1-17/2019/2, un

konstatēja:

2018. gada 7. decembrī MKD Pirmā uzraudzības departamenta juriskonsults K. Mūrnieks (turpmāk – iestāde) sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu MA Nr. 000348 (turpmāk – protokols) par to, ka pamatojoties uz Maksātnespējas likuma 174.^{2} panta pirmās daļas 9. punktu un ievērojot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2018. gada 15. jūnija blakus lēmumu, 2018. gada 6. jūlijā veikta pārbaude /pers. A/ (maksātnespējas procesa administratore) prakses vietā /adrese/.

Pēc pārbaudes veikšanas ar iestādes 2018. gada 17. jūlija vēstuli Nr. 1-57n/2018/801 (turpmāk - pieprasījums Nr. 1) /pers. A/ lūgts līdz 2018. gada 25. jūlijam sniegt papildu informāciju un dokumentus saistībā ar parādnieka – SIA "/Nosaukums/" maksātnespējas procesa ietvaros veiktajām darbībām, tostarp attiecībā uz parādnieka darījumu izvērtēšanu, kas noslēgti triju gadu laikā pirms maksātnespējas procesa pasludināšanas.

2018. gada 26. jūlijā saņemti /pers. A/ 2018. gada 25. jūlija paskaidrojumi Nr. 2-4/2018 (turpmāk - paskaidrojumi Nr. 1), tostarp sniegti paskaidrojumi par /pers. A/ rīcību saistībā ar parādnieka darījumu, kas noslēgti triju gadu laikā pirms maksātnespējas procesa pasludināšanas, izvērtēšanu. Paskaidrojumos Nr. 1 norādīts, ka 2018. gada 8. janvārī /pers. A/ visus parādnieka dokumentus nodevusi glabāšanā parādnieka pārstāvei /pers. D/ (turpmāk - parādnieka pārstāve), līdz ar to /pers. A/ rīcībā nav parādnieka bankas kontu izdruku un citu grāmatvedības dokumentu. Paskaidrojumiem Nr. 1 pievienots 2018. gada 8. janvāra - parādnieka dokumentu pieņemšanas un nodošanas akts Nr. 1, kurā norādīts, ka parādnieka pārstāvei tiek nodoti turpmāk norādīti parādnieka dokumenti: bankas konta izdrukas par laika posmu no 2014. gada 1. aprīļa līdz 2017. gada 21. martam, degvielas atskaites, kase, izrakstītie rēķini, personāla dokumenti, kreditoru rēķini, atskaites un gada pārskati.

Ar iestādes 2018. gada 6. augusta elektronisko vēstuli Nr. 1-57n/2018/877 (turpmāk - pieprasījums Nr. 2) /pers. A/ atkārtoti lūgts līdz 2018. gada 15. augustam iestādei iesniegt parādnieka bankas konta pārskatus, kases grāmatu un citus dokumentus, kuros atspoguļota parādnieka naudas plūsma par pēdējiem trīs gadiem pirms parādnieka maksātnespējas procesa pasludināšanas.

2018. gada 15. augustā saņemti /pers. A/ 2018. gada 15. augusta paskaidrojumi Nr. 2-6/2018 (turpmāk - paskaidrojumi Nr. 2), kuros norādīts, ka parādnieka bankas konta pārskati, kases grāmata un citi dokumenti, kuros atspoguļota parādnieka naudas plūsma par pēdējiem trīs gadiem pirms parādnieka maksātnespējas procesa pasludināšanas, joprojām atrodas pie parādnieka pārstāves. Ar 2018. gada 7. augusta pieprasījumu /pers. A/ lūgusi parādnieka pārstāvi nekavējoties, bet ne vēlāk kā līdz 2018. gada 13. augustam, iesniegt /pers. A/ minētos dokumentus, savukārt līdz paskaidrojumu Nr. 2 nosūtīšanas dienai /pers. A/ nav saņēmusi pieprasītos parādnieka dokumentus. Turklāt /pers. A/ nepiekrīt pieprasījumā Nr. 2 norādītajam iestādes viedoklim, ka dokumentu nodošana parādnieka pārstāvim, ievērojot parādnieka pārvaldes institūciju locekļu atbildību pret kreditoriem, nav uzskatāma par drošu dokumentu glabāšanas veidu. /pers. A/ ieskatā, administratora kompetencē ir noteikt, kur tiks glabāti parādnieka dokumenti, turklāt parādnieka pārstāves rīcība nav uzskatāma par negodprātīgu, līdz ar to neesot pamata uzskatam, ka nevarētu parādnieka pārstāvei nodot glabāšanā parādnieka dokumentus. Vienlaikus /pers. A/ norāda, ka prakses vietā neesot bijis vietas, kur ilgstoši glabāt parādnieka dokumentus, kā arī parādnieka maksātnespējas procesa ietvaros nebija naudas līdzekļu, lai nomātu telpas/noliktavu parādnieka dokumentu glabāšanai.

Iestāde vērš uzmanību, ka saskaņā ar Maksātnespējas likuma 63. panta pirmās daļas 2. punktu un 64. panta pirmās daļas 1. punktu pēc juridiskās personas maksātnespējas procesa pasludināšanas parādnieka pārvaldes institūciju darbība tiek apturēta, un parādnieka pārvaldīšanu veic administrators, kuram pēc juridiskās personas maksātnespējas procesa pasludināšanas ir visas normatīvajos aktos, parādnieka statūtos vai līgumos paredzētās pārvaldes institūciju tiesības, pienākumi un atbildība. Savukārt parādnieka pārvaldes institūciju pārstāvji zaudē visas normatīvajos aktos, parādnieka statūtos vai līgumos paredzētās pārvaldes institūciju tiesības.

Papildus norādāms, ka atbilstoši Maksātnespējas likuma 26. panta piektajai daļai administratoram ir pienākums juridiskās personas maksātnespējas procesa laikā organizēt parādnieka grāmatvedības uzskaiti atbilstoši normatīvo aktu prasībām. No minētā izriet, ka pēc juridiskās personas maksātnespējas procesa pasludināšanas par juridiskās personas dokumentu (uzņēmuma attaisnojuma dokumenti, grāmatvedības reģistri, inventarizācijas saraksti, gada pārskati un grāmatvedības organizācijas dokumenti) saglabāšanu uzņēmuma arhīvā ir atbildīgs administrators, līdz ar to /pers. A/ atbilstoši Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punktam pastāvēja pienākums nodrošināt iestādes pieprasījumā Nr. 1 un pieprasījumā Nr. 2 norādīto dokumentu iesniegšanu iestādei nepieciešamo pārbaužu veikšanai.

Ievērojot minēto, secināms, ka /pers. A/ rīcības rezultātā, neiesniedzot iestādei parādnieka dokumentus, tika kavētas iestādes funkcijas attiecībā uz parādnieka maksātnespējas procesa uzraudzību, ņemot vērā, ka iestāde nevar pilnvērtīgi pārbaudīt; vai /pers. A/ ir izvērtējusi parādnieka darījumus, kas bija noslēgti triju gadu laikā pirms parādnieka maksātnespējas procesa pasludināšanas. Tādējādi iepriekš minētās /pers. A/ rīcības rezultātā iestādei tika traucēta iespēja izpildīt blakus lēmumā uzlikto pienākumu attiecībā uz /pers. A/ rīcības izvērtēšanu parādnieka maksātnespējas procesā un gūt apstiprinājumu, vai /pers. A/ ir nodrošinājusi parādnieka maksātnespējas procesa efektīvu un likumīgu norisi. Vienlaikus būtiski norādāms, /pers. A/, sniedzot paskaidrojumus Nr. 2, nav informējusi iestādi par turpmāk veicamajām darbībām, lai no parādnieka pārstāves atgūtu parādnieka dokumentus un iesniegtu tos iestādei.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, secināms, ka /pers. A/, nesniedzot iestādei pieprasījumā Nr. 1 un pieprasījumā Nr. 2 norādītos parādnieka dokumentus – parādnieka bankas konta pārskatus, kases grāmatu un citus dokumentus, kuros atspoguļota parādnieka naudas plūsma par pēdējiem trīs gadiem pirms parādnieka maksātnespējas procesa pasludināšanas, nav ievērojusi Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punkta prasības. Ir pārkāpta Maksātnespējas likuma 25. panta trešās daļas 5. punkta prasības un izdarīts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 166.^{36}pantā paredzētais administratīvais pārkāpums.

Tā kā pie administratīvās atbildības saucamā persona neatradās pārkāpuma konstatēšanas vietā, šis protokols tika sastādīts bet tās personas klātbūtnes, kuru sauc pie administratīvās atbildības.

Ar iestādes juriskonsulta K. Mūrnieka 2019. gada 23. janvāra lēmumu Nr. 3-12/2019/6 (turpmāk – lēmums Nr. 3-12/2019/6) nolemts atzīt, ka /pers. A/ ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas APK 166.[36] pantā, un uzlikt naudas sodu 250 *euro* apmērā.

Nepiekrītot iestādes juriskonsulta K. Mūrnieka lēmumam Nr. 3-12/2019/6, /pers. A/ to pārsūdzēja MK.D (turpmāk – augstāka iestāde).

Ar augstākas iestādes 2019. gada 7. marta lēmumu Nr. 1-17/2019/2 (turpmāk – lēmums Nr. 1-17/2019/2) atstāts negrozīts iestādes juriskonsulta K. Mūrnieka lēmums Nr. 3-12/2019/6 un /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 norādīti šādi apsvērumi.

/pers. A/ uzskata par nepamatotu iestādes juriskonsulta K. Mūrnieka rīcību, atliekot administratīvā pārkāpuma lietas Nr. 124/2018 izskatīšanu, jo /pers. A/ nemaz neplānoja mēģināt veikt darbības pārkāpuma pārtraukšanai, tādejādi lēmums pieņemts par 20 dienām vēlāk, nekā bija jāpieņem.

Lietas izskatīšanas atlikšana nevarēja /pers. A/ radīt nelabvēlīgas sekas saistībā ar lietas izskatīšanas rezultātu. Lietas izskatīšana ir atlikta vienīgi ar mērķi veicināt /pers. A/ tiesiskās situācijas uzlabošanu un atbilst Ministru kabineta 2017. gada 15. jūnijā parakstītajā uzraugošo iestāžu un uzņēmēju sadarbības memorandā par "Konsultē vispirms" principa iedzīvināšanu, saskaņā ar kuru uzraugošajām darbībām jāveicina prasību izpilde, nevis jānodrošina sodu uzlikšana (sk. https://em.gov.lv/lv/jaunumi/15527-vienojas-par-sadarbibu-konsulte-vispirms-principa-ieviesana).

Iestāde ir nodrošinājusi iespēju arī izvērtēt /pers. A/ 2018. gada 28. decembra papildu paskaidrojumus.

Tāpēc /pers. A/ argumenti par nepieļaujamību atlikt lietas izskatīšanu un iestādes juriskonsulta K. Mūrnieka lēmuma Nr. 3-12/2019/6 pieņemšanu ir nepamatoti.

/pers. A/ ieskatā ziņas par iespējamā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu bija iestādes rīcībā jau 2018. gada 15. augustā, tāpēc iestādei atbilstoši Latvijas APK 238.[1] panta pirmajai daļai bija jāuzsāk administratīvā pārkāpuma lietvedība triju darba dienu laikā pēc 2018. gada 15. augusta.

Augstāka iestāde vērš uzmanību, ka administratīvā pārkāpuma lietvedība pret /pers. A/ ir uzsākta par to, ka /pers. A/ iestādei nav iesniegusi parādnieka dokumentus, kas saskaņā ar /pers. A/ norādīto atrodas pie parādnieka pārstāves. Līdz iestādes noteiktajam termiņam – 2018. gada 15. augustam uz /pers. A/ 2018. gada 7. augusta pieprasījumu Nr. 2-5/2018, nosakot pieprasījuma izpildes termiņu līdz 2018. gada 13. augustam, /pers. A/ no parādnieka pārstāves nav saņēmusi parādnieka bankas konta pārskatus, kases grāmatu un citus dokumentus, kuros atspoguļota parādnieka naudas plūsma par pēdējiem trīs gadiem pirms parādnieka maksātnespējas procesa pasludināšanas.

/pers. A/ norāda, ka, ņemot vērā no viņas, kā personas, kurai dokumentu glabāšana ir normatīvajos aktos noteikts pienākums, sagaidāmo atbildības līmeni, neturpinās veikt darbības parādnieka dokumentu iegūšanai, bet nav norādījusi, ka dokumentu iegūšana ir neiespējama.

Iestādei bija pamats uzskatīt, ka parādnieka pārstāve /pers. A/ pieprasījumu izpildīs, ņemot vērā, ka starp /pers. A/ un parādnieka pārstāvi pastāvēja sadarbības attiecības saistībā ar dokumentu glabāšanu un /pers. A/ norādīto, ka parādnieka pārstāves rīcība nav uzskatāma par negodprātīgu un nav pamata uzskatam, ka /pers. A/ nevarētu parādnieka pārstāvei nodot glabāšanā parādnieka dokumentus.

Līdz ar to augstāka iestāde uzskata, ka administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšana triju darba dienu laikā pēc tam, kad divas dienas bija pagājis parādnieka pārstāvei noteiktais pieprasījuma izpildes termiņš, vērtējama kā formāla rīcība, kas varēja rezultēties lēmuma pieņemšanā par administratīvā pārkāpuma lietvedības izbeigšanu.

Iestādei pēc tiesas blakus lēmuma saņemšanas, nebija pamata uzskatīt, ka /pers. A/ iestādes juriskonsulta K. Mūrnieka lēmumā Nr. 3-12/2019/6 minēto pienākumu neizpildīs, jo nebija pamata secināt, ka pieprasītās informācijas saņemšanai pastāv šķēršļi.

Lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 124/2018 ir uzsākta ar rezolūciju 2018. gada 7. novembrī uz iestādes 2018. gada 5. novembra ziņojuma pamata, nevis sagatavojot protokolu. Līdz ar to administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas termiņš nav noteikts, taču tam ir jābūt sagatavotam tādā termiņā, lai netiktu pārsniegti termiņi procesuālajām darbībām, kas veicamas pēc administratīvā pārkāpuma protokola sagatavošanas, tostarp netiktu pārsniegts Latvijas APK 37. panta ceturtajā daļā noteiktais termiņš, pēc kura iestāšanās administratīvā pārkāpuma lietvedība ir jāizbeidz, ja nav pieņemts lēmums par administratīvā soda uzlikšanu.

Pie administratīvās atbildības saucamās personas klāt neesamība, nevarēja ietekmēt administratīvā pārkāpuma protokola sturu. Administratīvā pārkāpuma protokolā ir norādīta persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, tiesības, ietverta norāde par administratīvā pārkāpuma lietas Nr. 124/2018 izskatīšanas vietu un laiku. Savukārt iestādes 2018. gada 7. decembra protokola pavadvēstulē Nr. 3-14n/2018/228 ietverts aicinājums līdz 2018. gada 20. decembrim sniegt rakstveida paskaidrojumus par protokolā norādīto. Bet lietas izskatīšanas atlikšana uz 2018. gada 28. decembri pēc iestādes iniciatīvas, lai vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītu visus administratīvā pārkāpuma lietas apstākļus kopumā pēc likuma un tiesiskās apziņas, iestāde pieņēma izvērtēšanai arī /pers. A/ 2018. gada 28. decembra, 2019. gada 10. janvāra un 15. janvāra rakstveida paskaidrojumus.

Līdz ar to iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 pamatoti secināts, protokola sastādīšana bez /pers. A/ klātbūtnes nav ietekmējusi pilnvērtīgu un efektīvu Latvijas APK 260. pantā paredzēto personas tiesību garantēšanu visā administratīvā pārkāpuma lietas Nr. 124/2018 izskatīšanas laikā.

Administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnēja apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā (Sk. *Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 25. aprīļa spriedumu lietā Nr. SKA - 157/2007*).

Administratīvā pārkāpuma protokolā nav jāiekļauj pārkāpuma rakstura vērtējums, kam jābūt ietvertam lēmumā saskaņā ar Latvijas APK 32. panta noteikumiem, bet gan Latvijas APK 248. pantā norādītā informācija.

Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2002. gada 20. jūnija spriedumā lietā Nr. 2001-17-0106 tiesa ir analizējusi jautājumus saistībā ar to, cik objektīvas var būt iestādes amatpersonas, izskatot sūdzības par lēmumiem administratīvo pārkāpumu lietās, bet nav apšaubījusi iestādes amatpersonu spēju atspoguļot patiesībai atbilstošus faktus administratīvā pārkāpuma protokolā, taču tas nav neattiecināms uz administratīvā pārkāpuma lietu Nr. 124/2018, j o /pers. A/ nav norādījusi uz protokolā neminētiem faktiem, kuriem saskaņā ar Latvijas APK 248. panta pirmās daļas noteikumiem administratīvā pārkāpumu protokolā ir jābūt norādītiem un kuri varēja ietekmēt iestādes lēmuma Nr. 3-12/2019/6 pieņemšanu, kā arī minētā lēmuma likumīgas un pamatotības izvērtēšanu pārsūdzības ietvaros.

/pers. A/ ar iestādes lēmumu Nr. 3-12/2019/6 uzlikts naudas sods 250 *euro* apmērā, kas par izdarīto administratīvo pārkāpumu ir atbilstošs un samērīgs.

Soda piemērošanas apsvērumi ietverti Latvijas APK 32. panta otrajā daļā.

Vērtējot /pers. A/ izdarītā pārkāpuma raksturu, iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 pamatoti norādīts, ka /pers. A/ rīcības rezultātā ir kavēta iestādes uzraudzības funkciju izpilde.

/pers. A/ iestādei nav iesniegusi dokumentus, kam saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir jābūt viņas rīcībā kā rezultātā iestādei nav iespējams izvērtēt tiesas blakus lēmumā norādītos jautājumus un pārbaudīt tos jautājumus, kuru pārbaudi iestādei par pienākumu ir uzlikusi tiesa.

/pers. A/ parādnieka dokumentu neiesniegšanu pamatoto ar to, ka maksātnespējas procesa administratoram pēc maksātnespējas procesa pabeigšanas nav pienākuma vērsties pie parādnieka pārstāvja.

Maksātnespējas likuma un likuma "Par grāmatvedību" tiesību normās ir noteikts maksātnespējas procesa administratora pienākums nodrošināt parādnieka grāmatvedības uzskaiti un nodrošināt parādnieka dokumentu glabāšanu pēc maksātnespējas procesa pabeigšanas, kā ari noteikts, cik ilgi administratoram šis pienākums ir jānodrošina.

Atbilstoši Maksātnespējas likuma 26. panta piektajai daļai administratoram ir pienākums juridiskās personas maksātnespējas procesa laikā organizēt parādnieka grāmatvedības uzskaiti atbilstoši normatīvo aktu prasībām.

Likuma "Par grāmatvedību" 10. panta otrās daļas 2. punktā noteikts, ka inventarizācijas sarakstiem, grāmatvedības reģistriem un grāmatvedības organizācijas dokumentiem glabāšanas laiks ir 10 gadi. Savukārt saskaņā ar Ministru kabineta 2003. gada 21. oktobra noteikumu Nr. 585 "Noteikumi par grāmatvedības kārtošanu un organizāciju" 17. punktu grāmatvedi reģistrus iedala hronoloģiskajos un sistemātiskajos reģistros. Šajos reģistros hronoloģiskā secībā (hronoloģiskais ieraksts) vai pēc ekonomiskā satura (sistemātiskais ieraksts) izdara ierakstus: katru saimniecisko darījumu.

Likuma "Par grāmatvedību" 10. panta otrās daļas 4. punktā noteikts, ka pārējiem attaisnojuma dokumentiem (izņemot dokumentus par darbiniekiem aprēķināto mēnešalgu (darba samaksu) glabāšanas laiks ir līdz dienai, kad tie nepieciešami, lai izpildītu likuma 2. panta prasības par saimnieciskā darījuma norises izsekojamību, bet ne mazāks kā 5 gadi.

Ja uzņēmums tiek reorganizēts vai tā darbība tiek izbeigta, turpmāko uzņēmuma arhīva glabāšanas kārtību nosaka likvidācijas komisija (likvidators) vai uzņēmuma vadītājs, saskaņojot to ar Latvijas Nacionālo arhīvu (likuma "Par grāmatvedību" 10. panta ceturtā daļa).

Normatīvajos aktos nav noteikts, kur tieši maksātnespējas procesa administratoram parādnieka dokumenti ir jāglabā, taču jāņem vērā, ka piemērota dokumentu glabāšanas vietas izvēle ir dokumentu glabāšanas pienākuma izpildes priekšnoteikums. Iestādei un jebkurai citai personai, kurai ir tiesības saņemt parādnieka dokumentus vai iepazīties ar tiem, minētās tiesības piemīt neatkarīgi no tā, kādu dokumentu glabāšanas vietu vai veidu administrators ir izvēlējies.

/pers. A/ maksātnespējas procesa laikā un pēc tā pabeigšanas nav vērsusies iestādē, norādot parādnieka pārstāvei nodoto dokumentu glabāšanai nepieciešamā finansējuma apmēru. Līdz ar to /pers. A/ argumentam par finansējuma nepietiekamībai nav piešķirama izšķiroša nozīme viņas atbildības izvērtēšanā.

/pers. A/ arguments, par to, ka viņai pēc maksātnespējas procesa pabeigšanas, nav pienākuma dokumentu iegūšanai vēsties pie parādnieka pārstāves, neietekmē viņas atbildību par dokumentu neiesniegšanu, jo /pers. A/ šo pienākumu ir uzņēmusies patstāvīgi, izvēloties dokumentus glabāt pie parādnieka pārstāves. Pienākums glabāt parādnieka dokumentus ir maksātnespējas procesa administratoram, nevis parādnieka pārstāvim, tāpēc iestādei nav piemākums dokumentus pieprasīt no parādnieka pārstāvja.

Ja starp administratoru un trešo personu ir noslēgta vienošanās par dokumentu glabāšanu, šādas vienošanās pastāvēšanas gadījumā atbildība par dokumentu glabāšanu saglabājas administratoram.

Tāpēc ir nepamatoti /pers. A/ argumenti par dokumentu neiesniegšanu saistībā finansējuma nepietiekamību un dokumentu glabāšanas veida izvēli kā rezultātā dokumenti nav pieejami, neietekmē viņas atbildību par dokumentu neiesniegšanu.

/pers. A/ joprojām nav izpildījusi iestādes pieprasījumus noteiktajos termiņos, atbildēs iestādei nav pievienojusi pieprasītos dokumentus, kam saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir jābūt viņas rīcībā.

/pers. A/ nevēršoties pie parādnieka pārstāves atkārtoti ar lūgumu nodot parādnieka dokumentus, iestādei nav pamata konstatēt viņas vēlmi novērst pārkāpumu un nav pamata konstatēt, ka informācijas nesaņemšanai pastāv objektīvi, no /pers. A/ neatkarīgi apstākļi.

Soda uzlikšanas noteikumi ir paredzēti Latvijas APK 32. pantā, kas piemērojami kopsakarā ar sankcijā paredzētā soda apmēru un Latvijas APK 22. pantā paredzēto administratīvā soda mērķi, kas iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 ir atspoguļots.

/pers. A/ uzlikts naudas sods (250 *euro* apmērā) stingrā saskaņā ar Latvijas APK 32. panta un 22. panta noteikumiem Latvijas APK 166.[36] panta sankcijas ietvaros, saskaņā ar kuru par tiesiskās aizsardzības procesa noteikumu un maksātnespējas procesa noteikumu pārkāpumiem var uzlikt naudas sodu robežās no 70 līdz 700 *euro*.

Iestāde Latvijas APK regulējuma ietveros ir diferencējusi administratīvā soda robežas atkarībā no pārkāpuma subjekta un pārkāpuma veida, kā arī no tā, vai attiecīgais pārkāpums pēc tā raksturojošām pazīmēm kopumā ir atzīstams par būtisku, lai padarītu caurspīdīgāku un pārkāpējam saprotamāku administratīvā soda uzlikšanu saskaņā ar Latvijas APK noteikumiem, nenonākot pretrunā ar tiem.

Iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 /pers. A/ pārkāpums pēc tā raksturojošām pazīmēm kopumā ir atzīts par būtisku, balstoties uz minētā lēmuma 9. punktā norādītajiem apstākļiem, t.i., iestādes noteikto uzraudzības funkciju izpildes kavēšana, vienlaikus radot pamatotas šaubas par /pers. A/ rīcības atklātību un attiecīgā maksātnespējas procesa norises caurspīdīgumu un likumību. Ņemot vērā iestādes uzraudzības funkciju kavēšanu kā galveno /pers. A/ pārkāpuma smaguma raksturojošo apstākli, secināts, ka minētā lēmumā norādītie apsvērumi /pers. A/ izdarītā pārkāpuma pēc tā raksturojošām pazīmēm kopumā atzīšanai par būtisku ir pamatoti.

Vērtējot /pers. A/ personību, iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 pamatoti secināts, ka maksātnespējas procesa administratora sertifikāta piešķiršana iepriekš norāda uz to, ka /pers. A/ būtu jāpiemīt padziļinātām zināšanām un tiesību normu izpratnei. Lēmumā attiecībā uz /pers. A/ personības izvērtējumu pamatoti ņemts vērā apstāklis, ka Maksātnespējas kontroles dienests, izskatot sūdzību par /pers. A/ rīcību parādnieka maksātnespējas procesā, viņas rīcībā pēdējā gada laikā ir atzinis normatīvo aktu pārkāpumu, jo minētais apstāklis raksturo /pers. A/ attieksmi pret normatīvo aktu ievērošanu parādnieka maksātnespējas procesā.

Iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 pamatoti norādīts, ka pārkāpumos ar formālu sastāvu kaitīgās sekas nodalījuma sastāvā nav paredzētas, tāpēc pārkāpēja vainas forma jeb psihiskā attieksme formālos sastāvos pēc būtības Latvijas APK nemaz nav formulēta (U. Krastiņš, V. Liholoja, A. Niedre. Krimināltiesības. Vispārīgā daļa. Trešais papildinātais izdevums. Zinātniskais redaktors prof. U. Krastiņš-Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2008, 165. lpp.).

Latvijas APK 166.[36] pantā paredzētā pārkāpuma sastāvs iepretim atsevišķiem citiem Latvijas APK paredzēto pārkāpumu sastāviem, ir formāls. Latvijas APK 166.[36] pantā paredzētais pārkāpums var tikt konstatēts neatkarīgi no kaitīgo seku iestāšanās.

Administratīvā pārkāpuma lietas pēc savas būtības un soda rakstura atbilstoši Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām ir vērtējamas kā "mazās krimināllietas" (sk. *Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2009. gada 10. februāra spriedumu lietā Sergey Zolotukhin v. Russia*; sk. arī *Satversmes tiesas 2002. gada 20. jūnija sprieduma lietā Nr. 2001-17-0106, 6.1. apakšpunktu*). Līdz ar to, vainas saturs pārkāpumos ar formālu sastāvu noskaidrojams, vadoties no krimināltiesību normām (Krimināllikuma 9. panta otro daļu), kurās tas ir definēts.

Iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 norādītais, ka Latvijas APK 166.[36] pantā paredzētajam pārkāpumam ir piemērojama administratīvā atbildība neatkarīgi no personas, kuru sauc pie administratīvās atbildības, vainas pakāpes, nenozīmē, ka vaina nebūtu jāvērtē, bet nozīmē, to, ka Latvijas APK 166.[36] pantā paredzētā sastāva konstatēšana ir iespējama neatkarīgi no pārkāpēja attieksmes pret pārkāpuma sekām, kā tas ir noteikts materiālu sastāvu gadījumos Latvijas APK 9. un 10. pantā (administratīvā pārkāpuma izdarīšana ar nodomu vai aiz neuzmanības), jeb Latvijas APK reglamentēto vainas pakāpju formām, bet pietiek konstatēt, ka persona ir apzinājusies savas darbības vai bezdarbības kaitīgumu un to apzināti veikusi vai pieļāvusi.

Iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 pamatoti norādīts, ka /pers. A/ kā personai, kura veic maksātnespējas procesa administratora pienākumus, ir jāapzinās administratīvā pārkāpuma lietas Nr. 124/2018 ietvaros pārkāptajā tiesību normā paredzētā pienākuma nozīme, kā arī šī pienākuma neizpildes

kaitīgums, kas izriet arī no /pers. A/ kā maksātnespējas procesa administratores kompetences un sagaidāmā atbildības līmeņa.

Iestāde nekonstatēja /pers. A/ rīcībā atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus un tos nekonstatē augstāka iestāde.

/pers. A/mantiskā stāvokļa ietekmējoši apstākļi, kas varētu liegt vai būtiski ietekmēt /pers. A/ spēju veikt piemērotā naudas soda apmaksu, nav konstatējami.

Saskaņā ar Latvijas APK 286. panta otro daļu, pārbaudot un novērtējot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, augstāka iestāde secina, ka /pers. A/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts Latvijas APK 166.[36] pantā, ir pierādīta un nav konstatējami apstākļi iestādes lēmuma Nr. 3-12/2019/6 atcelšanai.

/pers. A/ par izdarīto pārkāpumu iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 uzliktais naudas sods 250 *euro* apmērā ir samērīgs ar izdarīto pārkāpumu un piemērots, lai atturētu /pers. A/ izdarīt līdzīgus pārkāpumus arī turpmāk. /pers. A/ nav norādījusi uz iespēju dokumentu iesniegšanas pienākumu izpildīt nākotnē, kā arī nav vērsusies pie parādnieka pārstāvja atkārtoti, lai iestādei būtu pamats konstatēt, ka dokumentu iesniegšanai pastāv objektīvi, no /pers. A/ neatkarīgi, šķēršļi. Līdz ar to pārkāpumam atbilstoša naudas soda uzlikšana prettiesiskas bezdarbības turpināšanas gadījumā ir vienīgais tiesiski pamatotais līdzeklis, ar kura palīdzību iestādei ir iespējams atjaunot iespēju turpināt uzraudzības ietvaros paredzētās darbības, kas iestādei jāveic saskaņā ar blakus lēmumu. Šķēršļi /pers. A/ saukšanai pie administratīvās atbildības nepastāv.

/pers. A/ iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 pamatoti nav piemērota nosacīta daļēja atbrīvošana no naudas soda samaksas, jo lietā nav konstatējams Latvijas APK 276.[1] panta otrās daļā 1. punktā paredzētais priekšnoteikums nosacītas daļējas atbrīvošanas no naudas soda samaksas piemērošanai, kā arī konstatēts, ka /pers. A/ pasīvas rīcības rezultātā tika kavēta iestādes uzraudzības funkciju izpilde.

/pers. A/ sūdzībā nepamatoti norādījusi uz to, ka no iestādes lēmuma Nr. 3-12/2019/6 nav iespējams konstatēt, vai un kā apstāklis, ka /pers. A/ 2018. gada 20. decembrī piedalījās administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas sēdē, ir vai nav ietekmējis minētā lēmuma nolemjošo daļu, un nepamatoti secinājusi, ka tādējādi nav ievērotas Latvijas APK 276.[1] panta otrās daļas 7. punkta nosacījums par nosacītu daļēju atbrīvošanu no naudas soda samaksas, ja lieta tiek izskatīta bez personas, kuru sauc pie administratīvās atbildības, klātbūtnes. Iestādes lēmumā ir norādīti konstatētie šķēršļi nosacītas daļējas atbrīvošanas no naudas samaksas piemērošanai (Latvijas APK 276.[1] panta otras daļas 1. punkts un izdarītie secinājumi par uzraudzības funkciju kavēšanu), starp kuriem Latvijas APK 276.[1] panta otrās daļas 7. punktā paredzētais šķērslis nav minēts. Līdz ar to ir konstatējams, ka /pers. A/ piedalīšanās administratīvā pārkāpuma lietas Nr. 124/2018 izskatīšanā lēmuma nolemjošo daļu nosacītās daļējas atbrīvošanas no naudas samaksas piemērošanas kontekstā nav ietekmējusi.

Nepiekrītot augstākas iestādes lēmumam Nr. 1-17/2019/2, /pers. A/ to pilnā apmērā pārsūdz Zemgales rajona tiesai, lūdz to atcelt, jo uzskata to par prettiesisku, neatbilstošu normatīvo aktu prasībām, pretrunīgu, un radušās šaubas ir vērtējamas par labu privātpersonai. Tāpat lūdz atcelt iestādes lēmumu Nr. 3-12/2019/6. Lai arī nav izteikts lūgums, āds nolēmums tiesai pieņemams, izskatot sūdzību, bet no sūdzības konteksta secināms, ka /pers. A/ vēlas lietas izbeigšanu.

Sūdzībā norādīti sekojoši argumenti.

Pretēji augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 norādītajam, /pers. A/ neizteica lūgumu atlikt administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanu, lai nosūtītu parādnieka pārstāvei atkārtotus pieprasījumus par parādnieka dokumentu nodošanu un nav izteikusi apņemšanos nosūtīt parādnieka pārstāvei atkārtotus pieprasījumus par parādnieka dokumentu nodošanu, un ir norādījusi, ka pēc administratora pilnvaru izbeigšanās parādnieka maksātnespējas procesā, parādnieka pārstāvei nesūtīs nekādus pieprasījumus.

Tāpēc ir kritiski ir vērtējami iestādes apgalvojumi, ka lietas izskatīšana ir atlikta vienīgi ar mērķi veicināt /pers. A/ tiesiskās situācijas uzlabošanu.

Līdz ar to ir pamats uzskatīt, ka tiek sagrozīti administratīvā pārkāpuma lietas apstākļi, kuriem bija nozīme administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanā.

Ievērojot administratīvā procesa principu *in dubio pro civis* (visas šaubas ir jāvērtē par labu indivīdam) pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu un šaubu gadījumā risinājumam ir jābūt par labu privātpersonai.

/pers. A/ uzskata, ka iestāde nepamatoti pagarinaja lemuma pieņemsanas termiņu. Ja lieta tika izskatīta 2018. gada 20. decembrī, saskaņā ar Latvijas APK 279. pantu, pilns lēmums bija jasastada 5 darbdienu laikā un jānosūta administratorei ne vēlāk kā 2019. gada 3. janvārī, t.i., 5 darbdienu laikā, jo iestādes rīcībā pēc 2018. gada 20. decembra nenonāca tāds dokumentu apjoms (izņemot administratores 2018. gada 28. decembra papildus viedoklis, kurā minētais tika mutiski pausts 2018. gada 20. decembrī, administratīvās pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā), kas iestādei prasītu veikt tādu informācijas izvērtējumu, kas būtu bijis par pamatu administratīvās pārkāpuma lietas izskatīšanas atlikšanai.

Līdz ar to secināms, ka lietas atlikšana bija nepieciešama tikai iestādei, nespējot līdz 2019. gada 3. janvārim sagatavot lēmumu Nr. 3-12/2019/6.

Pamatojoties uz minēto, administratore /pers. A/ uzskata, ka iestāde ne tikai nav ievērojusi Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10. panta piektajā daļā noteikto taisnīgo procedūru īstenošanu, bet ir arī apzināti sagrozījusi lietas faktiskos apstākļus.

Iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 ir norādīts, ka lieta ir izskatīta 2018. gada 20. decembrī, bet noformēts ar 2019. gada 23. janvāri, tāpēc ta sastadīšanas laiks neatbilst Latvijas APK 279. panta prasībām, jo administratīvā pārkāpuma lieta tika izskatīta 2018. gada 20. decembrī, tas neatbilst Latvijas APK 279. panta prasībām.

Līdz ar to iestādes lēmums Nr. 3-12/2019/6 nav tiesisks un tas administratorei nav saistošs, tāpat kā augstākas iestādes lēmums Nr. 1-17/2019/2.

Administratīvā pārkāpuma lietas izskata saskaņā ar Latvijas APK normām, kas ir spēkā lietas izskatīšanas laikā, nevis saskaņā ar sadarbības memorandu - Ministru kabineta 2017. gada 15. jūnijā parakstīto uzraugošo iestāžu un uzņēmēju sadarbības memorandu par "Konsultē vispirms" principa iedzīvināšanu.

Iestāde, pildot uzraudzības funkciju, varēja laicīgi veikt preventīvas darbības ar mērķi audzināt likuma ievērošanu (Latvijas APK 22. pants), nevis pēc jaunu - administratīvo sodu piemērošanas funkciju piešķiršanas, sodīt ar nesamērīgu naudassodu.

Līdz ar to, kritiski ir vērtējami augstākas iestādes apgalvojumi par izrādīto "pretim nākšanu" administratorei atliekot lietas izskatīšanu.

2018. gada 15. augustā iestādei bija zināms, ka administratores paskaidrojumiem nav pievienoti parādnieka bankas konta pārskati, kases grāmata un citi dokumenti, kuros atspoguļota parādnieka naudas plūsma par pēdējiem trīs gadiem pirms parādnieka maksātnespējas pasludināšanas. Tāpēc jau pēc 2018. gada 15. augusta iestādei nebija jāiepazīstas un jāizvērtē tāds dokumentu apjoms, kuru izlasīšana un izvērtēšana prasītu tik ilgu laiku, proti, līdz 2018. gada novembra sākumam.

Nevienā no paskaidrojumiem, kas tika iesniegti iestādei, administratore nenorādīja, ka pēc 2018. gada 15. augusta plāno sniegt iestādei kādu papildus informāciju saistībā ar parādnieka maksātnespējas procesa norisi, nenorādīja, ka plāno veikt kādas darbības saistībā ar parādnieka dokumentiem, kā arī nelūdza iestādi pagarināt termiņu paskaidrojumu sniegšanai, vai kāda lēmuma pieņemšanas atlikšanai. Tādējādi iestādei netika dots pamats uzskatīt, ka parādnieka dokumenti pēc 2018. gada 15. augusta iestādei tiks iesniegti.

Uskata, ka nekādu papildus informāciju par parādnieka maksātnespējas procesa norisi, pēc parādnieka maksātnespējas procesa izbeigšanas, pēc būtības nevarēja iesniegt, jo pēc parādnieka maksātnespējas procesa izbeigšanas, administratore neveica nekādas darbības saistībā ar parādnieku, jo

administratores pilnvaras attiecībā pret parādnieka pārstāvi izbeidzas ar brīdi, kad parādnieks tiek izslēgts no attiecīgā publiskā reģistra.

Iespējamais, pārkāpums ticis pabeigts ar brīdi, kad administratore informēja iestādi par to, ka administratores rīcībā nav parādnieka dokumenti.

Lai iestāde varētu konstatēt Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punkta prasību neievērošanu un Latvijas APK 166.$^{3\,6}$ pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu, kā obligātam priekšnosacījumam nav jābūt pārkāpuma turpinātībai, nav nepieciešams konstatēt, ka dokumenti ir uzskatāmi par neiesniegtiem tikai, tad ja neiesniegšana ir turpinājusies, piemēram, 3 (trīs) mēnešus.

Līdz ar to, Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punkta prasību neievērošanu un Latvijas APK 166.^{36} pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu bija iespējams konstatēt jau 2018. gada 15. augustā.

Līdz ar to kritiski vērtējams augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 norādītais, ka iestādei līdz 2018. gada 7. novembrim bija pamats uzskatīt, ka iestādē tiks iesniegta pieprasītā informācija. Administratīvā pārkāpuma lietas ir jāizskata pamatojoties uz pierādījumiem, nevis pieņēmumiem.

No augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 norādītā uzskatāms, ka lēmums par administratīvās pārkāpuma lietas ierosināšanu ir pieņemts tikai 2018. gada 7. novembrī, jo iestāde administratores 2018. gada 15. augusta paskaidrojumus nespēja savlaicīgāk apkopot ziņojuma veidā, kas deva pamatu iestādei apgalvot, ka administratores rīcība, nesniedzot parādnieka dokumentus, ir bijusi ilgstoša, turpinājusies no 2018. gada 15. augusta līdz pat ziņojuma pieņemšanas brīdim.

Šāda iestādes rīcība ir pretēja ne tikai Maksātnespējas likumā noteiktajām iestādes funkcijām, bet ir arī pretēja Valsts pārvaldes iekārtas likumā noteiktajam labas pārvaldības principam.

No minētā secināms, ka iestāde apzināti, nespējot savlaicīgi un objektīvi īstenot tai noteiktās funkcijas, ir izveidojusi situāciju, kurā administratores, iespējamo, pārkāpumu nebija iespējams konstatēt jau 2018. gada augustā.

Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 nepamatoti norādīts, ka protokola sastādīšana bez /pers. A/ klātbūtnes nav ietekmējusi pilnvērtīgu un efektīvu Latvijas APK 260. panta paredzēto personas tiesību garantēšanu visā administratīvā pārkāpuma izskatīšanas laikā, jo administratīvā pārkāpuma protokolu pēc tā sagatavošanas nav iespējams grozīt, vai precizēt, ja tiek konstatēts, ka protokolā norādītais neatbilst lietas faktiskajiem apstākļiem. Administratīvā pārkāpuma protokolā norādītais ne vienmēr ir uzskatāms par objektīvu dokumentu, jo saskaņā ar Satversmes tiesa 2002. gada 20. jūnija sprieduma lietā Nr. 2001-17-2016 secinājumu daļas 2. punkta 2. rindkopu, iestādes darbinieks ir ieinteresēts protokolā norādīto informāciju atspoguļot iestādei labvēlīgākā formā.

Tāpēc administratīvā pārkāpuma protokols bija jāsastāda administratores klātbūtnē, lai administratore varētu jau sākotnēji paust savu viedokli par iespējamo pārkāpumu un administratīvā pārkāpuma protokolā vispusīgi, pilnīgi un objektīvi būtu atspoguļoti lietas faktiskie apstākļi, kuri, iespējams, būtu ietekmējuši lēmumu par administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšanu un iestādes juriskonsults K. Mūrnieks nebūtu nonācis pie kļūdainiem secinājumiem lēmumā Nr. 3-12/2019/6.

Ņemot vērā, ka E. Lipskis ir piedalījies ziņojuma sagatavošanā par administratores rīcību, pieņemot augstākas iestādes lēmumu Nr. 1-17/2019/2 par administratores sūdzību par iestādes juriskonsulta K. Mūrnieka lēmumu Nr. 3-12/2019/6, E. Lipskis nevarēja/nevēlējās nonākt pretrunā ar to, kas jau bija norādīts ziņojumā, kura sagatavošanā viņš ir piedalījies, tādējādi administratores sūdzībai par iestādes juriskonsulta K. Mūrnieka lēmumu Nr. 3-12/2019/6 bija vien formāla nozīme, jo ka norādījusi Satversmes tiesa, tad valsts pārvaldes iestādes vai augstākas amatpersonas, kas Latvijā saskaņā ar administratīvo procesu izskata personu sūdzības par uzlikto administratīvo sodu, nevar uzskatīt par objektīvām institūcijām vai amatpersonām Konvencijas 6. panta izpratnē, jo tās vairāk vai mazāk ieinteresētas attiecīgās lietas iznākumā.

Attiecīgi secināms, ka E. Lipskis augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 sev objektīvu iemeslu dēļ nevar atzīt, ka ir nolaidīgi un/vai neprofesionāli pildījis savus darba pienākumus, sagatavojot ziņojumu, kas bijis par pamatu administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšanai, jo tas apdraudētu E. Lipski kā iestādes darbinieku, proti, E. Lipskis varētu tikt disciplināri sodīts. Līdz ar to E. Lipskis nepamatoti administratorei pārmet atsaukšanos uz Satversmes tiesas 2002. gada 20. jūnija spriedumu lietā Nr. 2001-17-2016.

Apstāklis, ka augstākas iestādes lēmumu Nr. 1-17/2019/2 pēc būtības ir rakstījis un pieņēmis E. Lipskis (neskatoties uz to, ka to formāli parakstījusi B. Banga) situācijā, kurā viņš ir piedalījies ziņojuma sagatavošanā, kurš ir bijis par pamatu administratīvās lietvedības uzsākšanai, rada administratorei šaubas par augstākas iestādes lēmuma Nr. 1-17/2019/2 objektivitāti.

Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 nepamatoti norādīts, ka iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6 pamatoti norādīts, ka /pers. A/ rīcības rezultātā ir kavēta iestādes uzraudzības funkciju izpilde, jo administratīvā pārkāpuma protokols tika noformēts bez norādes uz to, ka administratores iespējamais pārkāpums kavē un/vai joprojām turpina kavēt iestādes funkciju veikšanu. Tādējādi konstatējamas pretrunas starp administratīvā pārkāpuma protokolu un iestādes lēmumu Nr. 3-12/2019/6.

Uzskata, ka iestādes pieprasīto dokumentu neiesniegšana no 2018. gada 15. augusta līdz 2018. gada 7. decembrim nekavēja iestādes funkciju veikšanu un augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 minētais par iestādes funkciju veikšanas ilgstošu kavēšanu, ņemot vērā, ka iestādes rīcībā jau 2018. gada 15. augustā bija informācija, ka parādnieka dokumentu administratores rīcībā nav un nebūs, vertējams kritiski.

Maksātnespējas likumā nav noteikts, kur administratoram ir jāglabā parādnieka dokumenti, un, ka administratoram bez prakses vietas esamības būtu jānodrošina telpas/noliktavas esamība, lai glabātu parādnieka dokumentus. Tikai administratores kompetencē ietilpst noteikt, kur tiks glabāti parādnieka dokumenti. Tādējādi augstāka iestāde lēmumā Nr. 1-17/2019/2, atzīstot šo, vairs nepiekrīt visam, kas minēts iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6.

Administratores prakses vietā nav vietas, kur ilgstoši glabāt parādnieka dokumentus, bet jebkuras telpas/noliktavas noma maksā naudu, kuras apmērs ir atkarīgs no dokumentu apjoma. Savukārt, parādnieka maksātnespējas procesa ietvaros nebija naudas līdzekļu, lai nomātu telpas/noliktavas parādnieka dokumentu glabāšanai.

Ir kritiski vērtēamsj augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 norādītais, ka administratore nav vērsusies iestādē, lai informētu iestādi par parādnieka pārstāvei nodoto dokumentu glabāšanai nepieciešamā finansējuma apmēru, jo iestādes informēšana par izcenojumiem, kas saistīti ar telpu/noliktavas nomu, parādnieka dokumentu glabāšanai, nerisinātu jautājumu par to, ka parādnieka maksātnespējas procesa ietvaros nebija naudas līdzekļu, lai nomātu telpas/noliktavas parādnieka dokumentu glabāšanai.

Administratore bija izvēlējusies tādu dokumentu glabāšanas veidu, kas neprasīja nekādus naudas līdzekļus vēl vairākus gadus pēc maksātnespējas procesa izbeigšanas. Tāpec ir nepamatots ir iestādes apgalvojums, ka administratorei bija jāinformē iestādi par izcenojumiem, kas saistīti ar telpu/noliktavas nomu, parādnieka dokumentu glabāšanai.

Ņemot vērā Maksātnespējas likuma 168. panta trešajā daļā minēto, secināms, ka minētajā norma ir paredzēta iespējamība administratoram finansēt maksātnespējas procesu, taču tas nenozīmē, ka administratoram ir pienākums no saviem personīgajiem līdzekļiem finansēt maksātnespējas procesa norisi, tajā skaitā pēc maksātnespējas procesa izbeigšanas maksāt par dokumentu glabāšanu 10 (desmit) gadus.

Arī no Maksātnespējas procesa administratoru un tiesiskās aizsardzības procesa uzraugošo personu ētikas kodeksa 2.7. punkta otrā teikuma izriet, ka administratorei ir tiesības pienākumu izpildi īstenot tikai administratoram pieejamo resursu ietvaros.

Ņemot vērā Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punktā noteikto, administratoram ir noteikts pienākums pēc maksātnespējas procesa

izbeigšanas sniegt informāciju tikai iestādei.

Maksātnespējas likumā nav noteikts administratora pienākums pēc maksātnespējas procesa izbeigšanas sūtīt vēstules parādnieka pārstāvim. Likumdevējs nav pieļāvis situāciju, ka pēc maksātnespējas procesa izbeigšanas administrators, kā privātpersona un/vai administratore, turpinātu sazināties ar parādnieka pārstāvjiem, parādnieka bijušajiem darbiniekiem, parādnieka kreditoriem un turpinātu risināt ar izbeigtu maksātnespējas procesu saistītus jautājumus.

Līdz ar to, administratore uzskata, ka viņai nav ne tiesības/ne pienākums pēc parādnieka maksātnespējas procesa izbeigšanas turpināt saraksti ar parādnieka pārstāvi.

Tāda norma nav norādīta arī ne iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6, ne augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2. Tāpec augstākas iestādes lēmums Nr. 1-17/2019/2 nav pamatots ar normatīvajiem aktiem, kuros būtu noteiktas administratores ir tiesības/pienākums turpināt sazināties ar parādnieka pārstāvi pēc maksātnespējas procesa izbeigšanas un cik reizes parādnieka pārstāvei ir jānosūta pieprasījumi, lai iestāde objektīvi izvērtētu administratores rīcību.

Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 nav vērtēts apstāklis, ka administratore 2018. gada 7. augustā parādnieka pārstāvei nosūtīja vēstuli ar lūgumu iesniegt administratorei pādnieka dokumentus.

Administratori pie administratīvās atbildības var saukt saskaņā ar konkrētiem normatīvajiem aktiem, nevis pamatojoties uz iestādes subjektīviem kritērijiem. Līdz ar to, iestādes apgalvojums par to cik reizes administratorei jānosūta pieprasījumi parādnieka pārstāvei, lai iestāde to ņemtu vērā, nav pamatots ne ar vienu normatīvo aktu.

Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 norādīts, ka iestāde Latvijas APK regulējuma ietvaros ir diferencējusi administratīvā soda robežas atkarībā no pārkāpuma subjekta un pārkāpuma veida, pārkāpums atzīts par būtisku. No kā secināms, ka naudas soda apmērs administratorei ir noteikts atbilstoši iestādes noteiktajai praksei attiecībā uz naudas soda apmēra piemērošanu konkrētiem pārkāpumiem, kas nav pieļaujams, jo piemērot naudas sodu un noteikt tā apmēru var tikai saskaņā ar normatīvajos aktos noteikto kārtību. Piemērojot naudas sodu ir jānorāda ne tikai attiecīgais normatīvā akta pants, panta daļa, panta daļas punkts, kurā noteiktas tiesības kā tādas attiecīgajai amatpersonai piemērot naudas sodu, bet arī jānorāda attiecīgā normatīvā akta pants, panta daļa, panta daļas punkts, kurā noteikt kārtība, kādā tiek noteikts naudas soda apmērs.

Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 nav norādīts neviens normatīvā akta pants, panta daļa, panta daļas punkts, pamatojoties uz kuru naudas soda apmērs ir noteikts tieši 250 *euro* apmērā, nevis, piemēram, 200 *euro* apmērā.

Tāpēc iestāde nav ievērojusi ne tikai normatīvo aktu prasības attiecībā par naudas soda noteikšanu, bet nav ievērojis arī atklātības principu, nosakot naudas soda konkrēto apmēru. Tādējādi administratorei ir pamats uzskatīt, ka naudas soda apmērs nav noteikts tiesiski un nav ievērotas normatīvo aktu prasības par konkrētā naudas soda apmēra noteikšanu.

Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 ir norādīts, ka pieļautais pārkāpums ir uzskatāms par būtisku pārkāpumu, taču nav norādīts neviens apsvērums, apstāklis, normatīvā akta pants, panta daļa, panta daļas punkts, pamatojoties uz kuru administratores pieļautais pārkāpums ir uzskatāms par būtisku pārkāpumu. Līdz ar to apgalvojums par būtisku pārkāpumu nav pamatots ar normatīvajiem aktiem.

Kritiski ir vērtējams augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 norādītais, ja administratore būtu nosūtījusi atkārtotu pieprasījumu parādnieka pārstāvei nodot parādnieka dokumentus, tad tas būtu ietekmējis pieņemto lēmumu, jo atkārtota pieprasījuma nosūtīšana parādnieka pārstāvei, ar lūgumu nodot parādnieka dokumentus, pati par sevi nenozīmē, ka parādnieka pārstāve administratorei nodotu parādnieka dokumentus, tālākai iesniegšanai iestādē.

Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 kļūdaini norādīts, ka administratorei ir piešķirts maksātnespējas procesa administratora sertifikāts, jo saskaņā ar Maksātnespējas likuma 9. panta pirmo daļu maksātnespējas procesa administrators ir fiziskā persona, kura ir iecelta administratora amatā un kurai ir šajā likumā noteiktās tiesības un pienākumi. Amata darbībā administratori ir pielīdzināti valsts amatpersonām.

Ņemot vērā augstākas iestādes viedokli, ka vainas pakāpe atbilstoši Latvijas APK 166.[36] pantā minētajam pārkāpumam nav jāvērtē, augstāka iestāde nedrīkstēja lēmumā Nr. 1-17/2019/2 norādīt jebkādu vērtējumu par administratores vainas pakāpi.

Līdz ar to, augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 ir konstatējamas pretrunas attiecībā par administratores vainas pakāpi, proti, iestāde apgalvo, ka vainas pakāpei konkrētajā gadījumā nav nozīmes un tā nav jāvērtē, taču tajā pašā laikā, augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 norāda, ka nav konstatēti apstākļi, kas ietekmē I. Brokas vainas pakāpi, to, tomēr vērtējot.

Tapēc augstākas iestādes lēmums Nr. 1-17/2019/2 attiecībā par administratores vainu ir pretrunīgs un tas nav vērtējams viennozīmīgi.

Augstākas iestāde lēmumā Nr. 1-17/2019/2 ņemts vērā, ka iestāde /pers. A/ rīcībā pēdējā gada laikā ir atzinusi normatīvo normu pārkāpumus, izskatot sūdzību par /pers. A/ rīcību parādnieka maksātnespējas procesā, kas raksturo /pers. A/ attieksmi pret normatīvo aktu ievērošanu parādnieka maksātnespējas procesā.

Iestādes atzītais normatīvo aktu pārkāpums (sūdzības ietvaros) pēc būtības ir par to pašu pārkāpumu, kas tiek vērtēts šīs administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros, kas nebūt neliecina par administratores nihilistisku attieksmi pret normatīvo aktu ievērošanu, bet gan norāda, ka iestāde par vienu un to pašu pārkāpumu atzīst normatīvo aktu pārkāpumu, kā arī par to pašu faktu ierosina administratīvā pārkāpuma lietu. /pers. A/ kā administratorei citos administrētajos maksātnespējas procesos iepriekš nav bijis konstatēts neviens pārkāpums, nav sodīta administratīvā kārtā.

Iestāde, pieņemot lēmumu Nr. 3-12/2019/6, un augstāka iestāde, pieņemot lēmumu Nr. 1-17/2019/2 neņēma vērā, ka administratore iepriekš nav izdarījusi līdzīgus administratīvos pārkāpumus un, ka iestāde administratores rīcībā iepriekš nav atzinusi pārkāpumus uzraudzības kārtībā parādnieka maksātnespējas procesā.

No Maksātnespējas likuma 174.[1] panta 1. punkta, I74.[1] panta 2. punkta un 174.[1] panta 3. punkta secināms, ka iestāde ir tiesīga izskatīt administratīvo pārkāpuma lietas par administratoru rīcību.

Tādējādi secināms, ka iestāde pieņem vairāku veidu lēmumus par administratoru rīcību, atkarībā no tā, pamatojoties uz kuru normatīvo aktu tiek izvērtēta administratora rīcība.

Administratore par nepamatotu uzskata iestādes rīcību, vērtējot administratores personību, ņemt vērā apstākli, ka par viņu tikusi iesniegta sūdzība. Vērtējot administratores personību administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros, iestādei bija jāvērtē tikai apstāklis vai administratore ir, vai nav tikusi iepriekš administratīvā kārtībā sodīta, pildot administratores pienākumus.

Iestādei nav tiesību administratīvās pārkāpuma lietvedības ietvaros vērtēt, vai administratore ir tikusi iepriekš sodīta, pamatojoties uz kādas personas sūdzībā minētajiem apstākļiem, ja šī sūdzība nav tikusi vērtēta Latvijas APK ietvaros.

Sods Latvijas APK ietvaros ir jāpiemēro pamatojoties uz to vai, Latvijas APK ir paredzēta atbildība par administratores pieļauto pārkāpumu, nevis uz apstākli, kādus pārkāpumus administratore ir izdarījusi ārpus Latvijas APK.

Tāpēc ir pamats uzskatīt, ka iestāde administratīvā pārkāpuma lietas neizskata konsekventi, proti, visiem maksātnespējas procesa administratoriem netiek piemēroti vienādi kritēriji, kādi tiek ņemti vērā, vērtējot administratoru personību.

Līdz ar to, ņemot vērā minēto un 2016. gada 29. marta Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas spriedumā lietā Nr. 133040815, secināto

par kritērijiem, kurus iestāde ņem vērā vērtējot administratoru personību, administratorei ir pamats uzskatīt, ka par viņu ierosinātā Latvijas APK lieta ir tikusi ierosināta pārkāpjot normatīvo aktu prasības, proti, nav ievēroti Latvijas APK noteiktie termiņi par administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšanu; nav norādīts normatīvais akts, kurā norādīta būtiska pārkāpuma definīcija, nav norādīts normatīvais akts, kurā konkrēti noteikts, ka būtiska pārkāpuma gadījumā piemērojamais soda naudas apmērs ir 250 *euro* iestāde pati ir atzinusi, ka apzināti ir novilcinājusi administratīvās pārkāpuma lietvedības ierosināšanu, jo 2018. gada 15. augustā administratores darbībās nav bijuši saskatāmi pārkāpumi, ziņojumu sagatavojot tikai 2018. gada novembrī, administratīvās pārkāpuma lietvedības ietvaros tiek vērtēti administratores iepriekš pieļautie pārkāpumi, kuri nav saistīti ar Latvijas APK, tiek sagrozīti lietas faktiskie apstākļi. Augstākas iestādes lēmumu Nr. 1-17/2019/2 faktiski pieņēmusi persona, kura nav uzskatāma par objektīvu personu (administratīvās pārkāpuma lietas ierosināšanas pamats bija E. Lipska un S. Bunkovskas ziņojums), lai pieņemtu augstākas iestādes lēmumu Nr. 1-17/2019/2, neskatoties uz apstākli, ka minēto lēmumu formāli ir parakstījusi B. Banga un citi sūdzībā minētie apstākļi.

Iepriekš minētais liecina par to, ka ierosinātā administratīvā pārkāpuma lietvedība jau sākotnēji nav bijusi tiesiska un objektīva.

Administratore, pamatojoties uz sūdzībā minētajiem apstākļiem, uzskata, ka ir pamats augstākas iestādes lēmuma Nr. 1-17/2019/2 pilnīgai atcelšanai.

/pers. A/, sūdzības vispusīgai un objektīvai izskatīšanai, lūdz sūdzību izskatīt mutvārdu procesā.

Ar Zemgales rajona tiesas 2019. gada 18. decembra spriedumu, konstatējot, ka, sastādot administratīva pārkāpuma protokolu bez /pers. A/ klātbūtnes, ir izdarīts būtisks procesuāls pārkāpums, atcelts augstākas iestādes lēmums Nr. 1-17/2019/2 un izbeigta lieta.

Pamatojoties uz Zemgales apgabaltiesas 2020. gada 8. aprīļa lēmumu, ar kuru nolemts atcelt Zemgales rajona tiesas 2019. gada 18. decembra spriedumu un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā, Zemgales rajona tiesas tiesnese L. Fogele 2020. gada 16. aprīlī nolēma pieņemt /pers. A/ sūdzību un ierosināt tiesvedību administratīvā pārkāpuma lietā, kā arī pamatojoties uz likuma *"Par valsts institūciju darbību ārkārtējās situācija slaikā saistībā ar Covid-19 izplatību"* 5. panta otro daļu un, ka lietas dalībniekiem tika dota iespēja līdz tiesneses noteiktajam termiņam iesniegt papildus paskaidrojumus, pieteikumus un izmantot citas procesuālās tiesības.

Līdz tiesneses noteiktajam termiņam - 2020. gada 13. maijam no lietas dalībniekiem nav saņemti paskaidrojumi, pieteikumi. Nav pieteikts noraidījums tiesai.

2020. gada 20. aprīlī un 12. maija saņemti /pers. A/ atkārtoti lūgumi par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā, kas netika apmierināti, ievērojot likuma *"Par valsts institūciju darbību ārkārtējās situācija slaikā saistībā ar Covid-19 izplatību"* 5. panta otro daļu, kā arī ieverojot, ka /pers. A/ tieši šajā lietā bija iespēja savu viedokli izteikt un aizstāvēt savas tiesības tiesas sēdē un tiesas sēdes protokols ir pieejams lietas materiālos, vērtēšanai, lietas izskatīšana rakstveida procesā netika grozīta.

Pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarībā, tiesa secina, ka /pers. A/ sūdzība nav pamatota un ir noraidāma, bet augstākas iestādes lēmums Nr. 1-17/2019/2 atstājams spēkā negrozīts, pamatojoties uz sekojošiem apsvērumiem.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6} panta devīto daļu, tiesa, izskatot administratīvā konkrēto pārkāpuma lietu, izlemj vai ir noticis administratīvais pārkāpums; vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā; vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu; vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību; kāds administratīvais sods piemērojams personai [..].

Saskaņā ar Latvijas APK 243. panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 244. pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Vienīgi tiesa var noteikt, kuri pierādījumi ir nozīmīgi lietā būtisku faktu vai apstākļu noskaidrošanai. Tiesa var ņemt vērā arī, vai pierādījumi lietā ir pietiekami, kā arī vai citi pierādījumi nav lieki un nevajadzīgi apgrūtinoši lietas izskatīšanai. Tas vien, ka procesa dalībnieka un tiesas viedoklis par lietas izspriešanai nepieciešamajiem pierādījumiem atšķiras, nevar būt par pamatu secinājumam, ka tiesa nav pilnīgi, vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījums (skat. *Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 24. maija spriedums lietā Nr. SKA-219/2007 11. apakšpunkts*).

Latvijas APK 166.^{36} pantā paredzēta atbildība par maksātnespējas procesa vai tiesiskās aizsardzības procesa noteikumu pārkāpšanu, ja to izdarījusi maksātnespējas procesā vai tiesiskās aizsardzības procesā iesaistītā persona.

Līdz ar to minētā norma ir blanketa tiesību norma, kas nosaka atbildību par pārkāpumu, kas izriet no citu tiesību normu pārkāpuma, un piemērojama tikai tad, ja citā normatīvajā aktā ir precīzi noteikts tiesiskais pienākums un tā izpildes kārtība, bet persona to nav ievērojusi.

Savukart, Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punkts noteic administratoram ir pienākumu pēc Maksātnespējas kontroles dienesta pieprasījuma sniegt savas darbības pārskatu, dokumentus un ziņas par to juridiskās personas maksātnespējas procesu vai fiziskās personas maksātnespējas procesu norisi, kuros administrators ir pildījis vai pilda pienākumus.

Saskaņā ar Latvijas APK 248. panta pirmo daļu, pārkāpuma būtība (faktiskās pazīmes) tiek atspoguļotas administratīvā pārkāpuma protokolā.

Judikatūrā ir izteikta atziņa, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetentā amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības. Faktiski šī amatpersona atzīst, ka ar protokolā konstatētajām darbībām persona ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu. Šis dokuments kā sākotnēja apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Līdz ar to, no vienas puses, institūcija, kuras kompetencē ir pieņemt lēmumu šajā lietā, izvērtē protokolā izteiktā atzinuma pamatotību, proti, vai persona par protokolā fiksētajām darbībām ir saucama pie administratīvās atbildības, bet, no otras puses, personai, par kuras darbībām protokols sastādīts, ir iespēja pienācīgi īstenot procesuālās garantijas savai aizstāvībai sakarā ar protokolā norādīto pārkāpumu. Tātad, jau administratīvā pārkāpuma protokolā ir jābūt norādītam, kādas tieši personas prettiesiskās darbības veido administratīvo pārkāpumu (skat. *Augstākās tiesas Senāta 2007. gada 25. aprīļa spriedumu lietā Nr. SKA-157/2007*).

Iestādes protokolā MN Nr. 000348 fiksēts, ka I. Broka, nesniedzot iestādei pieprasījumā Nr. 1 un pieprasījumā Nr. 2 norādītos parādnieka dokumentus – parādnieka bankas konta pārskatus, kases grāmatu un citus dokumentus, kuros atspoguļota parādnieka naudas plūsma par pēdējiem trīs gadiem pirms parādnieka maksātnespējas procesa pasludināšanas, nav ievērojusi Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punkta prasības. Tādējādi /pers. A/ rīcības rezultātā, neiesniedzot iestādei parādnieka dokumentus, tika kavētas iestādes funkcijas attiecībā uz parādnieka maksātnespējas procesa uzraudzību. Ir pārkāpta Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punkta prasības un izdarīts Latvijas APK 166.^{36} pantā paredzētais administratīvais pārkāpums.

Ar iestādes lēmumu Nr. 3-12/2019/6 atzīts, ka /pers. A/ ir izdarījusi Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punkta pārkāpumu, ar ko paredzēta administratīvā atbildība Latvijas APK 166.^{36} pantā un /pers. A/ uzlikts naudas sods 250 *euro* apmērā.

Ar augstākas iestādes lēmumu Nr. 1-17/2019/2 atstāts negrozīts iestādes lēmums Nr. 3-12/2019/6 un /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka MKD pieprasījumā Nr. 1 un pieprasījumā Nr. 2 pieprasīja /pers. A/ kā bijušai administratorei

parādnieka dokumentus: parādnieka bankas konta pārskatus, kases grāmatu un citus dokumentus, kuros atspoguļota parādnieka naudas plūsma par pēdējiem trīs gadiem pirms parādnieka maksātnespējas procesa pasludināšanas, iestādes funkcijas pildīšanai attiecībā uz parādnieka maksātnespējas procesa uzraudzību, un, ka /pers. A/ šos dokumentus neiesniedza.

Tā kā šie apstākļi netiek apstrīdēti un tos apstiprina lietā esošie pierādījumi, tiesa sīkāk tos neargumentē.

/pers. A/ apstrīd, ka viņa ir vainojamā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts Latvijas APK 166.^{36} pantā, jo ir pieprasījusi parādnieka pārstāvim, kuram tie tika nodoti glabāšanā iestādes pieprasītos dokumetus, taču tos nav saņēmusi.

/pers. A/ uzskata, ka maksātnespējas procesa administratoram pēc maksātnespējas procesa pabeigšanas nav pienākuma sniegt iestādei ziņas par parādnieka dokumentiem.

/pers. A/ tāpat norāda, ka iestāde, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu bez viņas klātbūtnes, pārkāpusi likuma normas, līdz ar to lēmums pieņemts nepamatots. Ir pārkāpti ptrocesuālie termiņi gan sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, gan pieņemot iestādes lēmumu Nr. 3-12/2019/6.

/pers. A/ uzskata, ka iestādes un augstākas iestādes amatpersonas ir ieinteresetas personas lietas iznākumā, tāpēc nav objektīvas un nav tiesīgas izskatīt administratīva pārkāpuma lietu, ja tā uzsākta par administratores rīcību, kā arī norāda uz citiem apstākļiem, kas, viņasprāt ir pamats atcelt iestādes un augstākas iestādes lēmumus.

Tiesa, pārbaudījusi un novērtējusi lietas materiālus, secina, ka lietā ir pietiekami pierādījumi, kas šos faktus apstiprina, pārkāpuma kvalifikācija ir noteikta pareizi, pareizi konstatēts, ka /pers. A/ par Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punkta daļas pārkāpšanu saucama pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK Latvijas APK 166.^{36} panta un sods noteikts atbilstoši Latvijas APK 32. panta noteikumiem, līdz ar to tiesa izvērstāku pamatojumu šiem apstākļiem nenorāda.

Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, augstāka iestāde ir vispusīgi un pilnīgi, atbilstoši Latvijas APK 243. un 244. panta prasībām, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, un izdarījusi pareizus secinājumus. Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 norādīti pārkāpuma faktiskie apstākļi un argumenti (motivācija), kas tos pamato. Lietā iegūtie pierādījumi ir pietiekami, pieļaujami un ticami pierādījumi, kas kopumā pierāda Latvijas APK 166. ^{36} pantā paredzēta pārkāpuma esību, kas fiksēts iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6.

Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 ietvertais pamatojums par pārkāpuma apstākļiem ir pareizs un pilnībā pietiekams, un tiesa saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13} panta trešo daļu, kas noteic, "ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams", pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai, neveicot izvērstāku argumentu izklāstu.

Papildus augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 norādītajiem argumentiem un motivācijai tiesa norāda turpmāko.

Ar Zemgales apgabaltiesas 2020. gada 8. aprīļa lēmumu, kas nav pārsūdzams un stājies spēkā, atzīts, ka iestāde, neuzaicinot /pers. A/ uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu, pieļāva procesuālu pārkāpumu, taču atzina, ka konstatētais pārkāpums nav tik būtisks, ka tas izraisa administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanu. Vienlaicīgi konstatēts, ka pie administratīvā atbildības saucamā persona šajā lietā izmantoja tiesības uz aizstāvību, proti, sniedza paskaidrojumus gan mutvārdos iestādē, gan rakstveidā, ko iestāde, pieņemot lēmumu, ir ņēmusi vērā.

Līdz ar to šos apstākļus kā pierādītus, tiesa atkārtoti nevērtē.

Augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2 ir pareizi, balstoties uz likuma normu regulējumu, ir secinājusi, ka saskaņā ar Maksātnespējas likuma 63. panta pirmās daļas 2. punktu un 64. panta pirmās daļas 1. punktu pēc juridiskās personas maksātnespējas procesa pasludināšanas parādnieka pārvaldes institūciju darbība tiek apturēta, un parādnieka pārvaldīšanu veic administrators, konkrētajā gadījumā – /pers. A/, kurai pēc juridiskās personas maksātnespējas procesa pasludināšanas ir visas normatīvajos aktos, parādnieka statūtos vai līgumos paredzētās pārvaldes institūciju tiesības, pienākumi un atbildība. Savukārt parādnieka pārvaldes institūciju pārstāvji zaudē visas normatīvajos aktos, parādnieka statūtos vai līgumos paredzētās pārvaldes institūciju tiesības.

Kā arī, ka atbilstoši Maksātnespējas likuma 26. panta piektajai daļai administratorei ir pienākums juridiskās personas maksātnespējas procesa laikā organizēt parādnieka grāmatvedības uzskaiti atbilstoši normatīvo aktu prasībām.

Tiesa norāda, ka Ministru kabineta 2017. gada 30. maija noteikumu Nr. 286 *"Tiesiskās aizsardzības procesa uzraugošās personas un maksātnespējas procesa administratora lietvedības noteikumi"* (turpmāk – MK noteikumi Nr. 286), kas bija spēkā uz pārkāpuma konstatēšanas brīdi, 2. punkts noteic, lai nodrošinātu dokumentu uzskaiti, meklēšanu, saglabāšanu un izpildes kontroli, uzraugošā persona un administrators visus viņu lietvedībā esošos dokumentus vienotā kārtībā reģistrē īpaši iekārtotā elektroniskā datubāzē, veicot ierakstu atbilstošā sarakstā, un kārto lietās.

Tāpat noteikumu Nr. 286 37. punkts paredz, ka uzraugošā persona un administrators visas lietas, izņemot tos lietā esošos dokumentus, kas saskaņā ar Maksātnespējas likumu ir nododami glabāšanā valsts arhīvam, glabā 10 gadus pēc lietas pabeigšanas dienas, ja citos normatīvajos aktos nav noteikts garāks dokumentu glabāšanas termiņš.

Līdz ar to tieši /pers. A/ kā maksātnespējas administratorei, bija pienākums, nododot glabāšanā dokumentus parādnieka pārstāvim, nodrošināt to saglabāšanu saskaņā ar likuma "Par grāmatvedību" normām, attiecīgi 5 vai 10 gadus.

Tiesai nav šaubu, ka /pers. A/ kā maksātnespējas procesa administratore ir Latvijas APK 166.^{36} pantā norādītā pārkāpuma subjekts un viņas darbības ir pareizi juridiski kvalificētas kā Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punkta pārkāpums, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 166.^{36} pantā.

Pārkāpumos ar formālu sastāvu kaitīgas sekas nodarījuma sastāvā nav paredzētas, tāpēc pārkāpēja vainas forma jeb psihiskā attieksme formālos sastāvos pēc būtības Latvijas APK nemaz nav formulēta (U. Krastiņš, V. Liholaja, A. Niedre. Krimināl tiesības. Vispārīgā daļa. Trešais papildinātais izdevums. Zinātniskais redaktors prof. U. Krastiņš – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2008, 165. lpp.). Latvijas APK 166.^{36} panta sastāvs ir konstruēts kā formāls administratīvā pārkāpuma sastāvs, līdz ar to konkrētajā gadījumā nebija nepieciešams konstatēt /pers. A/ nodomu izdarīt Latvijas APK 166.^{36} pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu, jo maksātnespējas administratoram ir jāapzinās pārkāptajās tiesību normās paredzēto pienākumu nozīme, kā arī šo pienākumu neizpildes kaitīgums.

Likuma normu prasība uzglabāt dokumentus nav domāta "makulatūras" uzkrāšanai, bet iespējai iegūt šos dokumentu, iegūt tajos esošo informāciju, tostarp, administratorei un kontrolējošām institūcijām.

Tā kā /pers. A/ bija iecelta administratora amatā maksātnespējas procesā, saskaņā ar Maksātnespējas likuma 9. panta pirmo daļu, viņai bija ne tikai Maksātnespējas likumā noteiktās tiesības, bet arī pienākumi. Turklāt, ievērojot, ka likuma norma noteic, ka amata darbībā administratori ir pielīdzināti valsts amatpersonām, kas uzliek papildus atbildību par savu pienākumu savlaicīgu, godprātīgu izpildi, realizējot "caurspīdīgumu" darba pienākumu izpildē un neliekot šķēršļus kontrolējošām institūcijām veikt kontroles funkcijas, /pers. A/ atbilstoši valsts amatpersonas statusam ir godprātīgi, ar augstu atbildību jāveic savi pienākumi. Kā jebkurai valsts amatpersonai, ir jāpilda kontrolējošo institūciju likumīgi un pamatoti izteiktās prasības un

lūgumi. Šajā gadījumā tiesa konstatē, ka iestādes – MKD prasība /pers. A/ iesniegt dokumentus par maksātnespējas procesu, kurā viņa bija iecelta par administratori, bija likumīgas un pamatotas, jo MKD savu funkciju un pilnvaru ietvaros ir jāpilda tiesas pieņemtais blakus lēmums (66. – 69. lietas lapa), kas ir obligāta prasība, izteiktās prasības iesniegt pārbaudei dokumentus, nepārsniedz MKD funkcijas vai pilnvaras, savukārt, /pers. A/ bija obligāta prasība pildīt kontrolējošās institūcijas prasību.

Gan augstāka iestāde, gan pati /pers. A/ atzina, ka nav noteikts konkrēti kā un kur tiek uzglabāti atsevišķi dokumenti un cita informācija, kas saistīta ar maksātnespējas procesu, tostarp, ir tiesības nododot tos glabāšanā parādnieka pārstāvim, un, ka pēc maksātnespējas procesa pabeigšanas, administratore vairs nevar izmantot pilnvaras, kādas tai piešķirtas ar likumu maksātnespējas procesā. Taču /pers. A/ nav izpratusi likuma normu regulējumu un savus pienākumus attiecībā uz kontrolējošo institūciju prasību izpildi, jo, nododot glabāšanā maksātnespējīgās personas – parādnieka dokumentus parādnieka pārstāvim, administratoram ir pienākums pārliecināties, ka šie dokumenti tiek glabāti saskaņā ar likuma normām un to visā likumā noteiktajā glabāšanas laikā jābūt tiem piekļuvei. /pers. A/ kā maksātnespējas procesa administratorei ir pienākums pakļaut un nodrošināt sava darba pienākumu izpildes likumības pārbaudi kontrolējošai institūcijai arī pēc savu pilnvaru izbeigšanas konkrētā maksātnespējas procesa ietvaros, nodrošinot pieprasīto dokumentu iesniegšanu, jo tas vairs nav saistīts ar maksātnespējas procesa administrēšanu, bet administratores pienākumu izpildes likumības kontroli.

Līdz ar to /pers. A/ pret parādnieku nav administratora pilnvaru, bet, noslēdzot saistības ar parādnieka pārstāvi par dokumentu uzglabāšanu, /pers. A/ ir tiesības un, konkrētajā lietā, arī pienākums, ne kā administratorei, bet kā personai, kura veica administratores pienākumus un ir vienojusies ar parādnieka pārstāvi par noteiktu saistību izpildi dokumentu uzglabāšanā, pieprasīt parādnieka pārstāvim piekļuvi kontrolējošās institūcijas pieprasītajiem dokumentiem vai, konstatējot, ka parādnieka pārstāvis nepilda vienošanos par dokumentu glabāšanu un liek šķēršļus piekļuvei tiem likumā noteiktajā dokumentu glabāšanas termiņā, attiecīgi, vērsties tiesībsargājošās iestādēs, kas nav veikts.

/pers. A/ nepamatoti uzskata, ka pabeidzot maksātnespējas procesu un izbeidzoties viņas kā administratores pilnvarām konkrētā maksātnespējas procesā, nodot dokumentus parādnieka pārstāvim, izbeidzas viņas pienākums nodrošināt savu amata pienākumu izpildes likumības pārbaudi.

Tiesa secina, ka /pers. A/ nav izpratusi un neizprot atšķirību starp maksātnespējas procesa administrēšanas likuma normu regulējumu un maksātnespējas procesa dokumentu glabāšanas normu regulējumu, kuru termiņš rit arī pēc maksātnespējas procesa pabeigšanas, un saista dokumentu glabāšanu attiecināmību tikai uz maksātnespējas procesa administrēšanu, kas ir nepareizs priekšstats.

/pers. A/ konkrētajā lietā ir izrādījusi noteiktu pozīciju, ka viņa nepildīs MKD prasības un savus argumentus balsta uz nepamatotiem, absurdiem argumentiem, kas liecina, ka /pers. A/, visticamāk, apzināti liek šķēršļus kontrolējošajai institūcijai pildīt tās pienākumus un funkcijas, izpildīt tiesas blakus lēmuma prasības, vai arī /pers. A/ nav izpratnes par likuma normām, par saviem kā administratora pienākumu veicošas personas pienākumiem un pienākumu nodrošināt attiecīgajām kontrolējošajām institūcijām veikt darba rezultātu pārbaudi arī tad, ja tiešie darba pienākumi vairs netiek veikti.

Augstākās tiesas Senāts tiesu praksē ir atzinis principu, kas balstīts uz tiesību doktrīnā nostiprinātām atziņām, ka, vērtējot procesuālo tiesību normu pārkāpumus un to ietekmi uz procesa rezultātu, ir jānoskaidro, vai šis pārkāpums varēja ietekmēt galīgā lēmuma saturu. Ja pārkāpums to varēja ietekmēt, tas uzskatāms par būtisku (sk. *Senāta 2005. gada 15. marta spriedumu lietā Nr. SKA-59, 2005. gada 8. novembra spriedumu lietā Nr. SKA-377*), proti, jāpastāv cēloņsakarībai starp procesuālo pārkāpuma un citāda lēmuma neiespējamību (sk. *Senāta 2005. gada 22. novembra spriedums lietā Nr. SKA-374*). Pretējā gadījumā atzīstams, ka ir pieļauts tāds procesuālais pārkāpums, kas lēmuma saturu pēc būtības neietekmēja un ietekmēt nevarēja, ka pieļauts procesuālais pārkāpums, kas nav būtisks.

Tiesa nekonstatē /pers. A/ sūdzībā norādītos pārkāpumus, kas būtu saistīti ar lietas ierosināšanas vai administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas termiņa pārkāpšanu, jo pārkāpums atzīstams par ilgstošu (ilgstoši nav izpildīta Maksātnespējas likuma 26. panta trešās daļas 5. punktā noteiktais administratora pienākums), secīgi administratīvā pārkāpuma materiāli nodoti administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanai 2018. gada 5. novembrī (skat. 48. lietas lapu). Līdz ar to no 2018. gada 5. novembra rēķināms Latvijas APK 238.[1] pantā noteiktais termiņš administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanai vai protokola sastādīšanai. Administratīvā pārkāpuma lietvedība uzsākta jau 2018. gada 7. novembrī a r lēmumu rezolūcijas veidā (48. lietas lapa), atbilstoši Latvijas APK 238.[1] panta pirmās daļas normai, kā arī nepārsniedzot Latvijas APK 37. panta termiņus, kas noteic noilguma iestāšanos.

2018. gada 7. decembrī tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols MN Nr. 000348 (77. lietas lapa), kam nav konstatējams sastādīšanas termiņa pārkāpums.

Savukārt, iestāde pieņēma lēmumu Nr. 3-12/2019/6 par /pers. A/ administratīvo sodīšanu – 2019. gada 23. janvārī (92. lietas lapa), t.i., neiestājoties Latvijas APK 37. pantā noteiktajam noilguma termiņam, pēc kura nav pieļaujama personas saukšana pie administratīvās atbildības un lietvedība izbeidzama.

Jau lietā konstatēts, ka administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanā pieļauti procesuāli pārkāpumi, taču tas nav pamats lietas izbeigšanai un tiesa nekonstatē, ka tie ietekmē lietas iznākumu, jo /pers. A/ bija iespēja savas tiesības realizēt, ko viņa ir aktīvi veikusi, sniedzot gan mutvārdu paskaidrojumus un iebildumus, gan rakstveida paskaidrojumus un iebildumus, gan paskaidrojumus tiesas sēdē 2019. gada 9. decembrī. Tiesai nav pamats uzskatīt, ka administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšana ir galīgā rezultāta – personas obligātas administratīvās sodīšanas pamats, jo lēmumu ir iespējams pieņemt gan personu sodot, gan atbrīvojot no soda, gan izbeidzot administratīvā pārkāpuma lietvedību.

Konkrētajā lietā, konstatējot apstiprinošas ziņas administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētajiem apstākļiem un konstatējot pārkāpuma juridiskās kvalifikācijas esamību un atbilstību, /pers. A/ vainīgumu, iestāde pamatoti pieņēma lēmumu par /pers. A/ administratīvu sodīšanu.

Tiesa konstatē, ka pieņemot lēmumu, iestāde ir pārkāpusi procesuālās normas lietas izskatīšanā un lēmuma pieņemšanā, jo lietas izskatīšana tika nozīmēta uz 2018. gada 20. decembri plkst. 14.00, par ko paziņots /pers. A/, nosūtot protokolu (skat. 78. lietas lapu) un no izskatīšanas sarunu protokola (81. lietas lapa) zināms, ka lietas izskatīšana pabeigta šajā paša dienā plkst. 14.50, līdz ar to iestādei, pabeidzot lietas izskatīšanu, lēmums bija jāpaziņo tūlīt pēc lietas izskatīšanas, un, ja paziņots saīsinātais lēmums, pilnam lēmumam bija jābūt sastādītam piecu darba dienu laikā.

Lietā nav ziņas, ka lēmums būtu paziņots uzreiz pēc lietas izskatīšanas, vai pilns lēmums būtu sastādīts 5 darba dienu laikā pēc lietas izskatīšanas, kā to paredz Latvijas APK 276. panta pirmā daļa.

Latvijas APK 270. panta otrā daļa paredz lietas izskatīšanas termiņa pagarināšanu par 30 dienām tikai, ja objektīvu iemeslu dēļ nav iespējams ievērot Latvijas APK 270. panta pirmajā daļā noteikto 30 dienu lietu izskatīšanas termiņu.

2018. gada 28. decembrī sastādīts paziņojums Nr. 3-14n/2018/249 par administratīvā pārkāpuma lietas Nr. 124/2018 izskatīšanas atlikšanu (87. lietas lapa), lai gan lietā konstatēts, ka lietas izskatīšana tika pabeigta jau 2018. gada 20. decembrī. Savukārt, no paziņojuma teksta izriet, ka faktiski ir noteikts lietas izskatīšanas pagarinājums saskaņā ar Latvijas APK 270. panta otro daļu, nosakot lietas izskatīšanu 2019. gada 16. janvārī plkst. 15.00.

Tiesa nekonstatē likumīgu pamatu ne lietas izskatīšanas atlikšanai, jo tās izskatīšana tika pabeigta, ne lietas izskatīšanas termiņa pagarināšanai, minēto apstākļu dēļ, kā arī nekonstatē objektīvus pamatus lietas izskatīšanas termiņa pagarināšanai pat, ja pie administratīvās atbildības saucamā persona, lietas izskatīšanas laikā būtu apņēmusies izpildīt likuma normas prasību, jo pie administratīvās atbildības saucamajai personai bija dots pietiekams laiks, lai izpildītu likuma normu, taču /pers. A/ izrādīja nepārprotamu attieksmi, nepildīt likuma normu.

Tiesa konstatē, ka faktiski iestādes lēmums Nr. 3-12/2019/6 pieņemts 2019. gada 23. janvārī, t.i. 5 darba dienu laikā pēc lietas izskatīšanas dienas - 2019. gada 16. janvāra, lai gan saskaņā ar Latvijas APK 276. panta pirmo daļu lēmumam, kaut saīsinātā veidā, bija jābūt pieņemtam un paziņotam lietas izskatīšanas dienā, turklāt, lēmumā kļūdaini nav norādīts, ka lieta izskatīta 2019. gada 16. janvārī.

Līdz ar to iestāde nav ievērojusi Latvijas APK 270. panta pirmajā daļā noteikto lietas izskatīšanas termiņu, ir nepamatoti pagarināts lietas izskatīšanas termiņš un nav ievērotas Latvijas APK 276. panta pirmajā daļā noteiktās prasības lēmuma pieņemšanā un paziņošanā.

Taču tiesa secina, ka šie procesuālie pārkāpumi nevar ietekmēt lietas iznākumu, jo lēmums ir likumīgs un pamatots, tāpēc nav pamats tā atcelšanai. Nav konstatēts pamats lietvedības izbeigšanai, kas saistīts ar Latvijas APK 239. panta normām, tostarp, ar termiņa notecēšanu, kas nepieļautu personu saukt pie atbildības.

Līdz ar to saistībā ar procesuālajiem pārkāpumiem lietas izskatīšanas pagarināšanā un iestādes lēmuma Nr. 3-12/2019/6 pieņemšanā, tiesa nekonstatē pamatu ne iestādes lēmuma Nr. 3-12/2019/6, ne augstākas iestādes lēmuma Nr. 1-17/2019/2 atcelšanai, ne lietas izbeigšanai.

Tiesa konstatē, ka /pers. A/ sūdzība par iestādes lēmumu Nr. 3-12/2019/6 un augstākas iestādes lēmumu Nr. 1-17/2019/2 ir analogas, to saturs analogs, kā arī to, ka augstāka iestāde lēmumā Nr. 1-17/2019/2 sniegusi vērtējumu sūdzībā minētajiem tiesiskajiem un faktiskajiem apstākļiem.

Tiesai /pers. A/ sūdzībā nav norādījusi uz jauniem faktiem vai argumentiem, kuri nebūtu zināmi un izvērtēti gan iestādes lēmumā Nr. 3-12/2019/6, gan augstākas iestādes lēmumā Nr. 1-17/2019/2.

Administratīvo tiesu atziņās norādīts, ka gan tiesas, gan iestādes pienākums ir uzklausīt privātpersonas apsvērumus, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkura izvirzītā argumenta pamatotību (sk. *Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 11.08.2005. lēmuma lietā Nr. SKA-292 14. punktu*). Kā pamatkritērijs argumentu speciālajai atrunāšanai ir tā nozīmīgums no tiesību viedokļa, jo gan iestādei, gan tiesai savā darbībā ir jāievēro arī procesuālās ekonomijas princips, jo nepamatoti liela iestādes resursu atvēlēšana vienai privātpersonai secīgi ierobežo citu privātpersonu tiesības uz iestādes resursiem, kas jāizmanto visu iestādes kompetencē ietverto funkciju veikšanai sabiedrības labā.

Arī šajā lietā tiesa šīs atziņas atzīst par pamatoti pielietojamām tiesvedības ekonomijas dēļ, un citus sūdzībā vai tiesas sēdē norādītos argumentus tiesa sīkās neargumentē, jo tiem nav nozīmes lietā.

Fakts, ka persona, kas ir saukta pie administratīvās atbildības pauž atšķirīgu viedokli un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu, lai atceltu pirmās instances tiesas spriedumu (skat. *Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016. gada 4. aprīļa spriedumu lietā Nr. 104AA-0367-16/28*).

Tā kā ir pilnībā pierādīts, ka /pers. A/ pārkāpta Maksātnespējas likuma 25. panta trešās daļas 5. punkta prasības un izdarīja Latvijas APK 166.^{36} pantā paredzētais administratīvais pārkāpums, /pers. A/ pamatoti administratīvi sodīta pēc Latvijas APK 166.^{36} panta.

Tiesa nekonstatē tādus apstākļus, kas būtu par pamatu atzīt, ka pret /pers. A/ iestāde būtu pārkāpusi Latvijas APK 240. panta prasības, pieļāvusi atšķirīgu attieksmi vai pārkāpusi personu vienlīdzības principu. Nav konstatēts iestādes vai augstākas iestādes amatpersonu ieinteresētība, lai /pers. A/ tiktu nepamatoti saukta pie administratīvās atbildības.

Tiesa nesaskata saprātīgas šaubas par /pers. A/ vainu, kuras būtu tulkojamas par labu viņai un viņa būtu atbrīvojama no administratīvās atbildības šajā lietā.

Nav konstatēti pamati /pers. A/ atbrīvošanai no administratīvās atbildības vai lietvedības izbeigšanai. /pers. A/ ir jāuzņemas sekas par savu rīcību.

Administratīvais sods ietver sevī leģitīmus mērķus tā piemērošanā, proti, mērķi, kas tieši vērsts uz pārkāpēju – ieaudzināt apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību, kā arī mērķi aizsargāt valsts un sabiedrības intereses, personiskās tiesības un brīvības, kā arī nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus (skat. *Latvijas APK 1. pantu*).

/pers. A/ naudas sods 250 *euro* piemērots pamatoti un likumīgi, ievērojot LAPK 22. pantā noteiktā soda mērķi – audzināt personu likuma ievērošanas garā, un Latvijas APK 32. panta noteikumus, tāpēc piemērotais sods nav grozāms vai atceļams un /pers. A/ nav atbrīvojama no administratīvās atbildības.

Administratīvā soda mērķis par lietā konstatēto pārkāpumu ir vērsts uz to, lai noteiktu personas disciplīnu normatīvo aktu ievērošanā.

Izvērtējot soda piemērošanas kritērijus, tiesa secina, ka /pers. A/ uzliktais sods pilda gan sodošu, gan preventīvu funkciju, lai disciplinētu viņu turpmākai normatīvo aktu ievērošanai. Piemērotais naudas sods ir vērtējams kā samērīgs un soda mērķim atbilstošs, un veido samērīgu un proporcionālu līdzsvaru starp pārkāpumu raksturu un lietā iegūtajām ziņām kopumā, tostarp /pers. A/ personību raksturojošām ziņām, kā to pamatoti ņēmusi vērā un vērtējusi augstāka iestāde.

/pers. A/ piemērotais sods nav atceļams vai grozāms, un, atbrīvojot viņu no administratīvās atbildības, nevar tikt sasniegt likuma mērķis, jo /pers. A/ nav izpratusi savas rīcības nepareizību un iespējamās sekas, nav izrādījusi nožēlu par izdarīto, bet seku iestāšanos – naudas sodu, pamato ar iestādes ieinteresētību un citiem nepamatoties argumentiem, kas rada pietiekošu pamatu domāt, ka neizjūtot likuma sodošo funkciju, paliekot nesodītai, viņa var turpināt likuma normu pārkāpšanu.

Izvērtējot lēmumu kopsakarā ar lietā esošajiem pierādījumiem, un ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka augstākas iestādes lēmums Nr. 1-17/2019/2 ir tiesisks un pamatots, un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{12} panta otrās daļas 1. punktu atstājams spēkā negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidāma kā nepamatota.

Ņemot vērā minēto, pamatojoties uz Latvijas APK 289.^{6}, 289.^{12} panta otrās daļas 1. punktu, 289.^{17} - 289.^{18} pantu, tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Maksātnespējas kontroles dienesta 2019. gada 7. marta lēmumu Nr. 1-17/2019/2, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Pilns spriedums sastādīts un pieejams Zemgales rajona tiesas kancelejā – 2020. gada 11. jūnijā.

Spriedumu 10 darba dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas tiesas kancelejā ir tiesības pārsūdzēt Zemgales apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Zemgales rajona tiesā.

Tiesnese L. Fogele